

Από το ποίημα Μόνωση του Νικηφόρου Βρεττάκου

[...]

Γεννήθηκα σε μια κορφή
που είχε μπροστά μια θάλασσα,

που είχε σιμά τον ουρανό
κ' ήταν σα θαύμα ονείρου.

Μα όταν η μάνα μου καλά
μ' είδε μες στην αγκάλη της,
φοβήθη και με πέταξε
στην αγκαλιά του απείρου.

Κάμπος νερό δε μού 'δωσε
κι άνθρωπος δε με χάιδεψε.
Μου 'βαλαν πίκρα στο ψωμί
κι αγκάθια στα σκουτιά μου.

Κι ενώ τον ήλιο της αυγής
και γω να φτάσω πήγαινα,
σαν πτώμα πίσω μου βαρύ
έσερνα τη σκιά μου.

Κανένα πλάσμα στη ζωή
κ' εμένα δε μ' αγάπησε
και τα παιδιά μου βγάζανε
την γλώσσα όταν περνούσα.

[...]

Κρυφή χαρά μ' απόμενε

μέχρι θανάτου ν' αγαπώ
τα πλάσματα του κόσμου.

Μα όταν τους άνοιγα κ' εγώ
την αγκαλιά μου, φεύγανε
κι ακούμπαγα στα χέρια μου
κ' έκλαιγα μοναχός μου.

[...]

Σα σκοτεινό μετέωρο
που η δίνη το σφεντόνισε
μες στ' άπειρο, πάντα άπειρο
μου μένει να διασχίσω;
Μέσα σε στρώματα σιωπής
θα πλέω νυχτιών ατέλειωτων;
(Ρωτούσα: Πότε θα βρεθεί
μια γη να σταματήσω;)
Μα το 'λεγα τόσο σιγά
να μη μ' ακούσουν γύρω μου.
Δεν ήθελα να φταίει κανείς
επειδή εγώ πονούσα.

[...]Μ' απόψε, που κατάμαυρη
μπροστά μου απλώθη η θάλασσα
κι άγρια το ρεύμα επάνω μου
φουσκώνει της αβύσσου
κ' έριξα τη στερνή ματιά
στο σκοτεινό πλανήτη σου,
θα 'θελα, Κύριε, να μου πεις
αν είμ' εγώ παιδί σου.

[...]